

Op een zondagmiddag bezocht ik voor het eerst de rommelwinkel van meneer Victor. Ik weet nog zo precies dat het zondag was omdat het herfstvakantie was en ik me stierlijk verveelde. Mijn vader was op zakenreis naar Amerika, broertjes en zusjes heb ik niet, en mijn vrienden Stef en Aafke waren op vakantie.

Nou ja, het was niet alleen uit verveling dat ik het huis ontvluchtte... Ik ergerde me ook aan Katinka, de nieuwe vrouw van mijn vader. Op zoek naar wat afleiding slenterde ik dus door de oude binnenstad. Ik sloeg een smal steegje in waar ik gewoonlijk langs loop. Op de hoek zit een kinderboekwinkel. Ik wierp een korte blik in de vrolijke etalage, maar ik ging niet naar binnen. Geld had ik niet bij me en ik lees wel, maar ik vind het nog fijner als iemand me voorleest of een goed verhaal vertelt.

Bij het vierde winkeltje dat ik passeerde, stopte ik. BRIC-À-BRAC stond er op de smoezelige ruit, wat een chic woord is voor 'rommelwinkel'. Tenminste, dat begreep ik toen ik in de etalage keek, die vol lag met oude, gebruikte spullen. Nu hou ik niet per se van rommel,

maar in zulke winkels kun je wel dingen vinden die ze in andere winkels niet verkopen. Ik had de laatste tijd ook nogal wat weerzin gekregen tegen nieuwe dingen. Dat had te maken met Katinka.

Door haar was sinds een paar maanden thuis bijna alles nieuw, zoals een roze bankstel, een witte vitrinekast met porseleinen beeldjes, en houten gansjes in de vensterbank.

Mijn moeder was drie jaar geleden overleden en een paar jaar later vond mijn vader het tijd voor een nieuwe start – zoals hij het zelf noemde. Hij was een datingsite opgegaan en had daar na een paar weinig geslaagde dates Katinka opgeduikeld. Hij werd straalverliefd op haar.

Voor ik het goed en wel in de gaten had, hadden ze in het stadshuis een ring om elkaars vinger geschoven en trok Katinka met haar net nieuw aangeschafte spullen bij ons in. Ik had het liever allemaal bij het oude gelaten, bij het vertrouwde van mijn moeder en haar mooie antieke spullen, maar dat was de smaak van Katinka niet en haar wil werd wet. Mijn vader is immers veel minder vaak thuis dan Katinka, en hij vond dat zij mocht bepalen hoe het huis werd ingericht. Mijn vader was verliefd en liefde maakt blind, had ik eens gehoord.

Onze eigen spullen waren via Marktplaats verkocht, behalve mijn moeders secretaire met de geheime laatjes, die ik altijd magisch had gevonden. Ik mocht de secretaire op mijn eigen kamer zetten.

Ik bekeek de vreemde voorwerpen in de etalage, toen er aan de zijkant plotseling een hoofd opdook. Ik schrok me rot. Het hoofd bleek van een man te zijn die me vriendelijk toelachte. Hij had een oud, wat kalend hoofd met zwart sluk haar dat hij er een beetje overheen gekamd had. Hij wenkte me.

Na een korte aarzeling stapte ik de winkel binnen. Boven de deur klingelde een ouderwets belletje.

‘Dag, jongeman,’ zei de winkelier. ‘Kom binnen. Ik zag je voor de etalage dralen en toen dacht ik: die jongen zit vast om een praatje verlegen.’

Ik keek hem verwonderd aan. Het was niet zozeer dat ik om een praatje verlegen zat, maar om wat langer weg te kunnen blijven, wilde ik best een praatje met deze man maken. ‘Ik heb geen geld om wat te kopen, hoor,’ zei ik snel.

De winkelier zag er zelf ook ouderwets uit met zijn versleten zwarte pak, vergeelde overhemd en vlinderdasje. Hij wuifde mijn opmerking weg. ‘Het kan me niet schelen of je wat koopt of niet. Soms verkoop ik zelfs liever helemaal niets.’

Dat was natuurlijk een rare opmerking voor iemand met een winkel.

Weemoedig keek hij zijn zaakje rond. Ik volgde zijn blik. Mijn oog viel eerst op een oude kinderstoel met een antieke pop erin, daarna op een oude bruidsjurk aan een hangertje, een paar rode clownsschoenen op de grond, een hobbelpaard waar de verf van afgebladderd was, kopjes en borden in een open servieskast, een ouderwetse theetafel, asbakken, doosjes, blikjes, muziekinstrumenten en boeken.

‘Ik ben trouwens meneer Victor, aangenaam.’ Hij stak me een hand toe.

Ik vond het grappig dat hij zichzelf bij zijn voornaam noemde maar wel met ‘meneer’ ervoor, dus ik zei spontaan: ‘Ik ben meneer Fabian, maar u mag ook gewoon Fabian zeggen.’

Meneer Victor glimlachte. ‘Aangenaam kennis te maken, Fabian.’

Mijn blik bleef hangen bij een lijstje, met een foto erin van een blond meisje met een lief poppengezicht en heldere, blauwe ogen.

‘Leuk meisje, hè?’ zei meneer Victor met een glimlach.

Ik werd rood. ‘Ik val niet op tuttige, blonde meisjes,’ zei ik snel. ‘Die houden alleen van tutdingen.’ Ik dacht meteen aan Katinka, die ook blond was en die ook van tutdingen hield.

Meneer Victor pakte het fotolijstje op en knikte langzaam. ‘Een lief uiterlijk zegt ook niet alles, jongen.’ Hij keek me een kort moment onderzoekend aan en zei toen: ‘Hou jij van verhalen?’

Ik knikte enthousiast. Ik was dol op verhalen. Toen mijn moeder nog leefde, vertelde ze me voor het slapengaan vaak een mooi verhaal. Dat was ook niet zo gek, want ze schreef zelf kinderboeken. Na haar overlijden had mijn vader die verteltraditie geprobeerd voort te zetten, maar het was hem niet gelukt. Eerst las hij voor uit de boeken van mijn moeder, en toen hij die allemaal al tien keer had voorgelezen, kocht hij allerlei andere kinderboeken. Maar voorlezen was niet bepaald zijn hobby en hij kon het ook niet zo goed, en toen kwam de klad erin.

‘Hou je ook van énge verhalen?’ vroeg meneer Victor door. ‘Of is je maag daar te zwak voor?’

Ik schudde heftig van ‘nee’. ‘Ik hou juist het allermeest van lekker enge verhalen!’ zei ik. ‘Mijn moeder vertelde die ook vaak!’ Ik struikelde bijna over mijn woorden.

Meneer Victor fronste zijn voorhoofd. ‘Vertelde?’

Ik beet op mijn lip. ‘Ze is dood,’ mompelde ik.

‘Ach, jongen, dat spijt me te horen.’ Meneer Victor ging op een gebloemde fauteuil zitten waarvan de zitting versleten was en wees naar een al even afgeleefde bank tegenover hem.

‘Wil je me vertellen hoe dat is gebeurd?’ vroeg hij.

Ik had er geen zin in om aan een vreemde over mijn moeder te vertellen en over het verdriet dat ik nog steeds voelde, al werd dat met de jaren minder. Dus schudde ik mijn hoofd.

'Heb je tijd?' vroeg hij.

Ik knikte. Ik had zeeën van tijd.

'Dan zal ik je een verhaal vertellen. Het is een vreselijke geschiedenis, die te maken heeft met een meisje zoals op deze foto.'

2

EEN VOORBEELDIG KIND

Ik ging zitten en keek meneer Victor verwachtingsvol aan. Het was al een tijd geleden dat iemand mij een lekker spannend verhaal had verteld. De laatste die dat had gedaan, was mijn moeder geweest.

Meneer Victor leunde achterover in zijn stoel en stak van wal.

Het zoute schuimende water omspoelde de voeten van Margootje. Ze was een meisje van negen jaar en had vlassig blond haar dat grappig wapperde in de wind. Haar gebruide huid stak mooi af bij haar roze badpak en ze had een fijn poppengezichtje met vriendelijke blauwe ogen. Glimlachend tuurde ze naar haar ouders onder de rood-gele parasol naast het strandpaviljoen. Haar vader hing lui onderuitgezakt in een van de gehuurde strandstoelen. Zijn kale schedel glom in het zonlicht. Eén hand rustte loom op zijn dikke buik en in de andere hield hij het ijsje dat Margootje net voor hem gehaald had bij het ijsloket.

Haar moeder lag op haar buik op een badhanddoek.

Margootje keek er tevreden naar, alsof ze het fijn vond dat haar ouders het naar hun zin hadden.

Dat gold niet voor alle andere kinderen, die zeurden en jankten, en die hun ouders het leven zuur maakten. Kinderen die de hele dag bedelden om ijs, cola of een nieuwe vlieger. Kinderen die met zand gooiden of met een schep kwallen in stukken hakten. Kinderen die levende krabben de poten uittrokken of visjes in het zand lieten spartelen tot de zon ze verdroogd had. Kinderen die opzettelijk zandkastelen van anderen vertraptten. Kinderen dus, die niet om anderen dachten en die hun ouders geen moment rust gaven.

Margootje trok een roze schelp uit het zand, spoelde hem af en legde hem bij de andere schelpen in het emmertje. Bijna de hele dag had ze schelpen verzameld, die ze wilde gebruiken om thuis doosjes en potjes mee te versieren. Eén potje zou ze aan mama geven om haar oorbellen in te bewaren en voor papa zou ze een langwerpige doosje beplakken voor de pennen op zijn bureau.

Ze had de liefste ouders van de wereld, want ze hielden helemaal niet van het strand en toch waren ze op hun vrije dag vroeg opgestaan en het hele eind met hun dochter naar zee gereden. Margootje had hen extra vertroeteld, door lekkere hapjes te halen en ze in te smeren met zonnebrandcrème.

‘Wat heeft u een lief dochttertje,’ hadden een paar mensen gezegd. ‘U zult van onze kinderen meer last hebben dan wij van uw schatje.’

Margootjes ouders hadden wat gemompeld in de trant van ‘Ja, dat is waar,’ en hadden de mensen vriendelijk toegeknikt.

Zo had Margootje bijvoorbeeld ook zonder morren een boterhammetje opgegeten, dat knarste omdat haar vader het in het zand had laten vallen. Geen krimp had ze gegeven toen ze limonade